

Arrest

nr. 110 206 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van staatloos te zijn, op 14 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 24 oktober 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 20 november 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door ;

[...]

Beiden van nationaliteit; Staatloos

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 16.11.2005 in België verblijven, zeer goed geïntegreerd zouden zijn, Franse les gevolgd hebben en ter staving een attest d.d. 23.06.2008 voorleggen dat mevrouw [...] een cursus Frans volgt sinds december 2005 en een attest dat zij zich ingeschreven heeft voor lessen Frans op 08.09.2008; dat betrokkenen hier een sociaal netwerk hebben en dit staven aan de hand van meerdere steunbrieven en dat zij werkbereid zijn en een arbeidsvergunning hebben aangevraagd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op datum van 16.11.2005. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 21.11.2007. De duur van de procedure - namelijk twee jaar en vijf dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden,

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij erkend werden in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Verviers. Zij halen aan dat zij daardoor de aanvraag niet via de gewone procedure kunnen indienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij verklaren dat zij niet in bezit zijn van enige reistitel om naar hun land van oorsprong te reizen en dat zij niet meer in de voorwaarden voldoen om aldaar een verblijfsrecht te genieten. Verzoekers tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij stappen hebben ondernomen om te achterhalen of zij nog naar een van de landen waarmee zij een band hebben, namelijk Macedonië of Montenegro, zouden kunnen reizen of een verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen. Het komt de betrokkenen toe hun verklaringen te staven met op zijn minst een begin van bewijs. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid namelijk de erkenning als staatloze niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Het feit dat zij na de onafhankelijk van Macedonië er niet in geslaagd zijn de Macedonische nationaliteit te verwerven, dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen op de Staatlozen niet betwist heeft dat verzoekers noch de nationaliteit van Macedonië, noch die van Montenegro (voordien Servië-Montenegro) bezaten, dat zij niet zelf in de hand gewerkt hebben dat zij staatloos zijn, maar dit een gevolg is van het uiteenvallen van Joegoslavië, gecombineerd met een verblijf in verschillende republieken van het voormalige Joegoslavië waarbij elk land nu een eigen nationaliteitswetgeving heeft en dat deze situatie in de hand zou gewerkt geweest zijn door de problemen die betrokkenen in het land van gewoonlijk verblijf kenden en het zwak statuut dat zij daar hadden, doet niets af aan het feit dat zij niet aantonen dat zij niet meer (tijdelijk) zouden kunnen terugkeren naar een van beide landen om van daaruit de aanvraag in te dienen. Uit het feit dat betrokkenen niet de Macedonische, noch de Montenegrijnse nationaliteit bezitten kan immers niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkenen er ook geen verblijfsrecht zouden (kunnen) genieten of er niet langer zouden worden toegelaten.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betrokkenen erop gewezen heeft dat zij een aanvraag art. 9bis konden indienen om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van hun erkenning als staatloze en leggen een brief d.d. 07.01.2008 en een kopie van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dd 12.06.2007 voor ter staving. Het feit dat het Commissariaat-generaal verwezen heeft naar de procedure art. 9bis neemt echter niet weg dat verzoekers, net zoals elke andere

vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis indient, dienen aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderden de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Betrokkenen hebben zoals hierboven reeds vermeld niet aangetoond dat zij niet kunnen terugreizen naar een van de landen waar zij een band mee hebben om van daaruit de aanvraag in te dienen.

Voorts halen verzoekers aan dat zij niet kunnen terugkeren vanwege hun medische problematiek. Hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 van 24.10.2007 werd echter ongegrond verklaard op 08.03.2012. Het aangehaalde element vormt bijgevolg niet langer een buitengewone omstandigheid, die betrokkenen verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Volgens betrokkenen zouden zij er mogen op vertrouwen dat hen niet gevraagd zal worden België te verlaten, vermits zij er sedert hun aankomst een wettig verblijf genieten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfsstatuut precair was en dat de mogelijkheid bestond dat er een negatieve beslissing zou genomen worden, in eerste instantie inzake hun asielaanvraag en in tweede instantie inzake hun medische regularisatieaanvraag, waardoor zij niet langer een verblijfsrecht zouden genieten in België.”

Deze beslissing werd aan de verzoekende partijen betekend op 14 december 2012.

1.2. Eerder, op 22 november 2012 werd aan beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker betekend. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De verwerende partij doet in haar nota gelden dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten, omdat het laattijdig werd ingediend.

2.2. De verzoekende partijen stellen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten, die dateren van 20 november 2012, hen werden betekend op 22 november 2012. Het door hen op 14 januari 2013 ingediende beroep is derhalve ruimschoots buiten de termijn van dertig dagen na de kennisgeving, zoals bepaald in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is in zoverre dan ook onontvankelijk. Waar hierna zal worden gesproken over de bestreden beslissing, wordt derhalve de beslissing van 24 oktober 2012 aangaande de onontvankelijk verklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bedoeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen aan wat volgt:

“Schending van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikels 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de instructie dd 19/7/2009 vernietigd werd door de Raad van State en de criteria ervan dus niet meer van toepassing zijn.

Terwijl de overheid middels gezegde instructie haar appreciatiebevoegdheid heeft willen beperken in een beperkt aantal omschreven situaties, gedurende een bepaalde periode.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt (dus zijn de criteria niet meer van toepassing) heeft zowel de bevoegde Staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken zelf zich geëngageerd om deze instructie loyaal te blijven toepassen, in toepassing van en met respect van het principe van de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel, dit niettegenstaande de vernietiging ervan door de Raad van State.

Het is dus aangewezen om na te kijken of de overheid in dit concrete geval een correcte toepassing heeft gemaakt van haar appreciatiebevoegdheid, zoals afgebakend door de instructie dd 19/7/2009 en of zij de procedure die zij zelf heeft beloofd verder te zullen toepassen mbt die instructie, gerespecteerd heeft.

De staatssecretaris heeft bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds van toepassing zijn op diegenen die eraan beantwoorden en daarbij erkende dat dit niet doen zou neerkomen op een schending van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Terwijl er sedert de instructie- en de nietigverklaring ervan- geen andere nieuwe regularisatie politiek werd uitgevoerd zodat deze dient gerespecteerd te worden.

Terwijl dit niet doen uiteraard eveneens problematisch zou zijn in het licht van het gelijkheidsbeginsel nu een deel van de rechtsonderhorigen immers voor de nietigverklaring van de instructie geregulariseerd werden, en wel degelijk op basis van de in de instructie uitgevaardigde criteria.

Terwijl het trouwens een lange traditie is dat humanitaire prangende/klemmende situaties via regularisatie zouden opgelost worden; terwijl uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat dit manifest het geval is, temeer daar betrokkenen een wettig verblijf van 7 jaar hadden op het ogenblik dat het bevel om het grondgebied te verlaten; dit daargelaten of men de criteria van de instructie of van enig andere omzendbrief al dan niet zou toepassen...

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing geen van de ingeroepen argumenten weerhoudt als buitengewone omstandigheden die een indiening in België rechtvaardigen; dat zij die één voor één bespreekt zonder er enig verband tussen te leggen.

Terwijl hierbij alleszins dient opgemerkt te worden dat een beslissing steeds in haar geheel moet gemotiveerd worden rekening houdend met alle argumenten en zij de verschillende argumenten niet elk apart kan beoordelen, zonder ze in verband te plaatsten; dat een zorgvuldige beoordeling dus rekening houdt met de verschillende argumenten in hun geheel.

Doordat zij aldus één per één oordeelt :

-dat een lang verblijf sinds 16/11/2005 en integratie hieraan niet voldoen

Terwijl de bestreden beslissing niet vermeldt dat het om een wettig verblijf ging sedert 16/11/2005.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel echter vereist dat men alle en de correcte feitelijke gegevens van de zaak in het onderzoek betreft en dit ook blijkt uit de lezing van de beslissing.

Terwijl de vraag hier dus eerder is, waarom een wettig verblijf van 7 jaar niet kan aanvaardt worden, als buitengewone omstandigheid, zeker in samenlezing met de andere aangevoerde argumenten.

Terwijl immers de beslissing in haar geheel moet gelezen worden; dat ook de argumenten samen moeten beoordeeld worden en niet elk apart (zie hieronder)

-dat het goed gedrag van verzoekers niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid

Terwijl verzoekers dit uiteraard als een argument ten gronde hebben aangevoerd; dat niettemin deze informatie wel degelijk in acht dient genomen te worden bij de beoordeling van een regularisatie aanvraag, aangezien een inbreuk op de openbare orde en/of een straffeit kan leiden tot uitsluiting.

-dat de duur van de asielpprocedure niet als onredelijk lang kan beschouwd worden

Terwijl dit argument niet los kan gelezen/beoordeeld worden van het feit dat verzoekers niet alleen een asielpprocedure hebben gevolgd in België, doch dat zij in het kader van de medische regularisatie verder genoten van een ononderbroken verblijf, en dat die medische regularisatie werd geweigerd (ongegrond) op 8/3/2012, waarbij het bevel pas op 22/11/2012 werd afgeleverd; dat zij dus kunnen bogen op een wettig verblijf van 7 jaar; dat bovendien beroep hangende is bij de RvV tegen deze ongegrondheidsbeslissing.

-dat de erkenning van het statuut van staatloze door een Belgische Rechtbank en het feit dat zij geen reistitel meer hebben, noch in hun land van oorsprong nog een verblijfsrecht kunnen krijgen geen buitengewone omstandigheid is ; dat zij niet aantonen stappen te hebben ondernomen om te achterhalen of zij nog naar Macedonië of Montenegro zouden kunnen reizen of er een verblijfstitel krijgen...; dat ook de de facto erkenning van hun staatloosheid door het CGVS én het feit dat zij dat niet zelf in de hand hebben gewerkt , geen verschil uitmaakt; het feit dat het CGVS zelf de oplossing van een regularisatie ogv art 9 bis suggereerde, is geen argument; zij moeten aantonen dat zij niet kunnen terugreizen naar één van de landen waar zij een band mee hebben...

Terwijl een dergelijke formalistische hardnekkigheid manifest strijdig is met het proportionaliteitsbeginsel dat vereist dat stelt dat er een evenwicht moet zijn tussen de vereiste om de machtiging in het buitenland aan te vragen en de moeilijkheden die dit kan veroorzaken voor betrokkenen; dat de buitengewone omstandigheden bovendien niet alleen deze zijn die het onmogelijk maken om terug te keren (in casu praktische en theoretische onmogelijkheid) maar -zelfs - ook deze die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren; dat in casu uit de feitelijke gegevens van het dossier blijkt dat de staatloosheid en het wettig verblijf sedert 7 jaar in België uiteraard per se aantonen dat een terugkeer niet meer realistisch is, temeer daar verzoeker reeds in 1982 Montenegro verliet en ook verzoekster na haar huwelijk in 1985 Montenegro verliet; dat zij in Macedonië nooit een verblijfsrecht, laat staan de nationaliteit konden verwerven (zie ook beslissingen CGVS).

Dat het daarom ook getuigt van slechte wil om te eisen dat zij bewijzen dat ze niet kunnen terugreizen naar één van de landen waar zij een band mee hebben; dat deze band trouwens thans en sedert vele jaren onbestaande is; dat zij toch niet het negatieve bewijs kunnen aandragen, tenzij dat zij noch een verblijfsvergunning, noch een nationaliteit hebben in een andere staat; dat dit echter ten overvloede blijkt uit het administratief dossier.

Terwijl de bestreden beslissing ook moet rekening houden met de gevolgen van haar beslissing, namelijk in casu de uitzetting en verwijdering van vreemdelingen zonder identiteits- of reisdocumenten; dat dit zeker een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM, temeer daar niet betwist is dat verzoeker ernstig psychisch ziek is.

Terwijl het Grondwettelijk Hof reeds heeft geoordeeld dat er wel degelijk een lacune is in de Belgische Vreemdelingenwet mbt tot de bescherming van de grondrechten van de erkende staatloze; terwijl het dus zeker om een buitengewone omstandigheid gaat, dit is omstandigheden die het moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland te gaan doen; welk land trouwens en hoe daar te geraken ?

Terwijl in casu verzoekers zeker tot een kwetsbare groep behoren nu zij niet alleen staatloos zijn, maar verzoeker ook ernstig psychisch ziek is.

Terwijl verzoekers bovendien ogv een wettig verblijf van meer dan 7 jaar terecht konden vertrouwen op het feit dat de Belgische overheid het prangende karakter van hun aanvraag zou inzien en op grond van haar discretionaire macht hier een oplossing zou willen bieden.

Dat zij zoals uit het administratief dossier blijkt, uitsluitend in het bezit waren/zijn van hun ongeldige paspoorten van ex-Yougoslavië en de erkenningsattesten van staatloze.

Terwijl het wel degelijk van belang is rekening te houden met het feit of verzoekers al dan niet in de hand hebben gewerkt dat zij staatloos zijn; hetgeen zij in casu dus nooit gedaan hebben.

-De medische problematiek is geen buitengewone omstandigheid want de aanvraag werd ongegrond verklaard op 8/3/2012.

Terwijl er dient aan toegevoegd te worden dat er beroep tot nietigverklaring hangende is tegen deze beslissing en dat er bij die beslissing nog geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend; dat dat bevel slechts op 22/11/2012 werd betekend, dit is, na het nemen van deze bestreden beslissing, zodat deze beslissing werd genomen terwijl verzoekers zich in wettig verblijf in België bevonden.

Terwijl de beslissing dd 8/3/2012 inzake de ongegrondheid van de 9 ter duidelijk vermeldt dat verzoekers terug moeten ingeschreven worden in het Wachtregister (en dat hun verblijf verder wettig is/blijft)

Terwijl de beslissing inzake de 9 ter nergens ingaat op het feit/argument dat verzoekers staatloos zijn; verzoekers kunnen niet vooruitlopen op het te nemen arrest maar stellen dat minstens de formele motiveringsplicht in casu is geschonden.

Terwijl dit onderdeel van de motivering manifest onjuist is en bovendien het wettig verblijf steeds geacht wordt een buitengewone omstandigheid uit te maken die de terugkeer bijzonder moeilijk maakt.

Terwijl hoe dan ook de medische problematiek niet zomaar terzijde kan geschoven worden, omdat in casu de ziekte namelijk niet werd betwist door de administratie, doch dat zij stelde dat er geen actueel risico is voor het leven of de fysieke integriteit; dat er reeds rechtspraak is van de Raad die stelt dat dit niveau geenszins vereist is om een medische regularisatie toe te staan.

Terwijl het uiteraard niet noodzakelijk een levensbedreigende ziekte is (aangegeven (onterecht) criteria voor beoordeling van gegrondheid 9ter) die een terugkeer bijzonder moeilijk maakt, zodat hoe dan ook de loutere verwijzing naar die beslissing niet volstaat om een adequate motivering te hebben mbt tot de beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis; dat het om 2 autonome begrippen gaat.

-het wettig verblijf sedert hun aankomst in België is geen buitengewone omstandigheid en zij wisten dat het verblijfsstatuut precair was

Terwijl het verblijfsstatuut zeker precair was maar dat het feit dat zij wel degelijk 7 jaar in België wettig mochten verblijven, wel degelijk verwachtingen schept;

terwijl het statuut precair was maar het verblijf wel degelijk duurzaam en wettig; dat dit niet zomaar kan veronachtzaamd worden in een zorgvuldige afweging van de belangen van verzoekers en het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Terwijl dit langdurig wettig verblijf wel degelijk zijn belang heeft nu het beoordelen van het bestaan van de buitengewone omstandigheden inderdaad de toets van de proportionaliteit moet doorstaan, -quod non.

Terwijl uit de samenlezing van de verschillende door verzoekers aangehaalde argumenten én de gegevens in het administratief dossier met redelijkheid kan en moet besloten worden dat in casu buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die een aanvraag in België rechtvaardigen; anders besluiten komt neer op een schending van het redelijkheidsbeginsel en maakt een manifeste beoordelingsfout uit.

Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

3.2. Verzoekers zijn vooreerst van oordeel dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op hun aanvraag.

3.2.1. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen.

3.2.2. Waar verzoekers er zich over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.2.3. De stelling van verzoekers dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden en dat, door anders te handelen zij het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

3.2.4. In de mate waarin verzoekers het gelijkheidsbeginsel geschonden achten, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers beweren, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

3.2.5. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

3.2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkenen er zich niet langer op kunnen beroepen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers voeren niet aan dat en om welke redenen zij de bestreden beslissingen strijdig achten met de formele motiveringsplicht, doch voelen zich gegriefd door de gehanteerde motieven, zodat zij in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

3.4.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en werd beoordeeld.

3.4.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.4.3. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

3.4.4.1. Verzoekers voelen zich onder meer gegriefd door het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij in hun aanvraag verwijzen naar hun medische problematiek, maar dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard op 8 maart 2012 zodat het aangehaalde element niet langer een buitengewone omstandigheid vormt die betrokkenen verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Zij stellen dat het beroep tegen deze beslissing nog hangende is en er bij die beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

3.4.4.2. Uit de bewoordingen van het aangehaalde weigeringsmotief blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de medische problematiek waarnaar verzoekers hadden verwezen in hun aanvraag wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar dat dit *in casu* niet langer het geval was nu over hun aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter een negatieve beslissing werd genomen. Evenwel heeft de Raad deze beslissing, die dateert van 8 maart 2012, met het arrest nr. 110 205 van 19 september 2013 vernietigd, zodat zij moet worden geacht nooit in het rechtsverkeer aanwezig te zijn geweest. Het past derhalve om op grond van deze vaststellingen de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing is daarentegen onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 24 oktober 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, in zoverre gericht tegen de voormelde beslissing van 24 oktober 2012 is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 november 2012, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS